

Izhaja vsak
mesec na
2 polah in
velja za celo
leto 4 gl.

SLOVENSKI PRAVNIK.

Uredništvo
in opravništvo
nahajata se v
frančiskan-
skih ulicah,
št. 16.

O naših pravnih reformah.

V.

Ena naj večih zaprek uspešnej izvršitvi ustmene obravnave v civilnih zadevah je, kakor smo rekli že zadnjič, sedanja sodnijska organizacija. Sedaj med jurisdikcijo okrajnih sodnij na deželi in med sodišči po mestih prav za prav ni meritalnega razločka. Cesarski patent od dné 20. novembra 1852, št. 251 d. z. našteva sicer nekatere predmete, ki se smejo obravnavati le pred sodišči, ali to so le malenkostne izjeme, v obče sme se gledé na procesualno rešitev privatnopravnih razmer trdití, da so okrajne sodnije po jurisdikciji koordinirane sodiščem. Okrajne sodnije odločujejo v prvej instanci — kakor sodišča — o posesti, o lastnini, o servitutih, o terjatvah iz raznoterih pravnih razmer, ne da bi bila njihova kompetenca omejena na kako svoto.

Na drugej strani pa so celo stvari, ki so izključivo izročene okrajnim sodnijam, na primer obravnave o motenji mirne posesti, o najemniških pogodbah, bagatelne obravnave in dr.

Da se bodo agende okrajnih sodnij popolnoma spremenile, ko obvelja načelo, da imajo okrajne sodnije odločevati le o terjatvah do 300 gl. ali do kake druge jednake svote, je popolnoma nedvomljivo. In tu nastane vprašanje, ali je sedanja sodnijska organizacija pripravna, da se izvrši to načelo in, če gremo korak dalje, — ali je ta določba sedaj sploh izpeljiva?

Naj bolj varen in pripraven odgovor na to vprašanje bil bi brez dvombe ta, če rečemo, to bo skušnja pokazala. Ali tu bi se nam eksperiment zdel manj umesten, kakor bodi si kje drugod. Popolnoma preverjeni pa smo, da če tudi ustmena obravnava pri sedanjej organizaciji ni nemogoča, gotovo se ne bo vršila v tem smislu, kakor se namerava. Le takrat bi mi novi načrt pozdravili s pravim veseljem, ko bi se ob jednom reorganizirale sodnije,

in sicer ne samo gledé zunanje uprave in kompetence, ampak — in to zdi se nam skoro še bolj važno — tudi gledé sodniškega objekta. Ali naj bi se ustanovile med okrajnimi sodnijami na deželi in med sodišči po mestih, posebne okrajne kolegijalne sodnije — kakor smo jih imeli leta 1850 — ali naj bi se vrinila med sodišča in više deželne sodnije nova instanca — kakor je nasvetoval načrt civilnega postopnika leta 1867 — o tem zna biti mnenje različno, ali to je gotovo, da bodo morale pomnožiti se kolegijalne sodnije sploh, bodi si kot deželna sodišča, bodi si kot okrajne kolegijalne sodnije. Na to nas pripravi ne samo očividna stvar, da po določbah novega postopnika okrajne sodnije zgubé velik del sedanjih svojih agend, ki preidejo na sodišča po mestih, ampak posebno še tudi to, da le pri kolegijalnih sodnijah morejo načela ustmene obravnave priti do prave veljave.

Tudi dan danes rešujejo se pravde pri sodiščih po kolegijalnem posvetovanji. Ali to posvetovanje je vendar kolegijalno le pro forma. Osoda pismeno dovršene pravde izročena je prav za prav v roke jedne osebe — referenta — ki dobi samo v izvanrednih slučajih svojega pomočnika v koreferentu.

Vse dejanjstvene razmere, vsa pravna vprašanja ima rešiti prvi poročevalec v svojej sobi, med štirimi stenami. In ko je izdelal svoje poročilo, prinese ga na listu; ali tudi v spominu v sejo. Tu poda svojim kolegom pregled cele pravde in stavi svoje predloge. Naravno je in bi tudi drugače ne moglo biti, da vsa pravda, predno pride v senat, dobi nekako posebno barvo, sodniškemu kolegiju predoči se namreč v tistej podobi, kakor si jo je sestavil poročevalec v svojem duhu. Stvarne razmere so bolj ali manj natanjko po aktih povzete, pravnih vprašanj pa referent ne more drugače rešiti, kakor mu veleva njegovo prepričanje. Seveda imajo vsi sodniki pravico, informirati se iz aktov, ali jasno je, da je to večinoma čisto nemogoče in da so navezani na podano jim poročilo. Zaradi tega mora ostati pri sedanjej tajnej in pismenej obravnavi kolegijalno posvetovanje deloma iluzorično. Naj bolj paznemu referentu zna uiti kaka važna stvar in kolegijum se posvetuje o tem, kar se je poročalo in ne o tem, kar so obravnavale stranke.

Vsa drugačna je stvar pri ustmenej in javnej obravnavi. Tu se pred zbranim sodiščem na podlagi tožbe in informatoričnih

spisov razvije v živej besedi vsa pravda. Stranke same imajo priložnost vtemeljevati svoje zahteve in pobijati nasprotnikove razloge. O poročilu iz aktov posnetem ni več govora, v nepretrganem toku razvije se pravda pred sodnijo z vsemi stvarnimi in pravnimi momenti in ta živ utis bo gotovo močno uplival na sodnike pri sodbi. In zaradi tega dobi ustmena obravnava pravi pomen še le pri kolegijalnih sodnijah.

Pri posameznem sodniku se bo ustmeno pravda brez dvombe tudi mnogo hitreje in gladkeje vršila, na temeljitost razsodbe pa ne bo imela takega upliva, ko pri sodiščih. In vrjetno je, da bi posamezni morda rešil stvar bolj natanjčno na podlagi informacije iz aktov, kakor jo reši oprt na ustmeni razgovor.

Torej ni bilo tudi drugače mogoče, kakor da je novi načrt odvzel veliko tvarine okrajnim sodnijam in izročil jo sodiščem; ali je pa ta določba opravičena pri sedanjeh organizaciji, zdi se nam resnega prevdarka vredno.

Vladni načrt pomaga si tu z neko analogijo, ki se nam zdi jako nesrečna.

Znano je, da je bil načrt novega civilnega postopnika že davno v delu, ko nismo še imeli novega kazenskega postopnika. Takrat je bilo mnenje, poskusimo, če se bo pokazala sedanja sodnijska organizacija primerna izvršitvi kazenskega postopnika, smemo vcepiti tudi civilni postopnik na to staro drevo. In potem, ko se je vpeljala postava od 23. maja 1873 in se je videlo, da se vrše obravnave še precej primerno, sklepalo se je, iz tega sledi, da bo stara organizacija ugajala tudi civilnemu postopniku.

In ta analogija zdi se nam zelo neopravičena.

Kazenske obravnave se gledé raznoterosti predmetov, gledé komplikacije pravnih vprašanj, ki se imajo večinoma rešiti v jednej sodbi, niti najmanj ne morejo primerjati s civilnimi. V kazenskih obravnavaх je principijelno vprašanje — bodi si pred porotniki, bodi si pred nastavljenimi sodniki — v prvej verstvi vedno le to, ali je zatoženec kriv ali ne. Sodnik ima tudi tu večkrat nalog, odločiti o lastnini, o odškodovanji in drugih civilno pravnih vprašanjih, spoznati ima posebno o tem, ali naj zatoženi povrne stroške obravnave ali ne. Vsa ta vprašanja pa so kazenskemu sodniku jako olajšana s tem, da zavrne udeležence na civilno pravno pot.

V civilnih stvareh pa je navadno že predmet, ki se obravnava, mnogo bolj zamotan.

V kazenskih zadevah je oko sodnikovo obrneno tako rekoč le na jedno stran, na zatoženca. Na tožnika mu ni treba skoro nobenega ozira jemati. V civilnih obravnavaх mora sodnik jednako pazljivo gledati na tožnika, kakor na toženca. Ali je tožnik legitimiran, ali ima pravico tožiti za-se ali za druge, ali je vložena tožba zahtevanej stvari primerna, ali se je vložila v pravem času, na pravem kraju, proti pravemu toženemu, jednaka vprašanja so v civilnih zadevah mnogo večje važnosti, kakor v kazenskih.

Po predmetu samem pa se ti dve stroki celo ne smeta primerjati. Kako subtilna vprašanja treba je tu večkrat rešiti: o posesti, o lastnini, o pravnem značaji zahtevane stvari, o določbah občnega drž. zakonika, kupčijskega, menjiškega zakona in brez števila drugih postav. Ta vprašanja bodo se morala pri ustmenej obravnavi rešiti dostikrat kar na mah in brez pritožbe.

Ves ta položaj zahteva od civilnega sodnika več pazljivosti, več duševnega navora, bistrosti duha in vstrajnosti kakor pri kazenskih obravnavaх.

Neopravičeno je tedaj reči, ker se ustmeno postopanje v kazenskih stvareh uspešno vrši pri sedanjej sodnijskej organizaciji, vršilo se bo tudi v civilnih pravnih.

Sodišče, ki morda v treh urah reši 5 do 6 kazenskih obravnav, bo večkrat imelo težavo v istem času rešiti le jedno malo bolj zamotano civilno pravdo. Mi smo vsled tega prepričani, da bi redna in temeljita rešitev civilnih pravn po načrtu civilnega postopnika presežala moči sedanjih sodišč.

K §. 822 obč. drž. zakonika.

(Najvišjega sodnijskega dvora določba od 3. marca 1881. leta, št. 984, s katero se je potrdila nadsodnijska odločba od 6. oktobra 1880. leta, št. 10774, in oziroma potrdilo predrugačenje razsodbe okrajne sodnije v Radoljici od 19. junija 1880. leta, št. 1604.)

Vsled prisojila od 28. junija 1873, št. 2991, bil je R. A. kot dedič po J. A. zavezan, svojej materi N. A. izplačati dote 2100 gl., ter jej dajati dosmrtni živež in stanovanje.

Dné 29. oktobra 1876 zamrl je R. A.; N. A. pa je k njegovej zapuščini oglasila svojo pravico do živeža, katero pravico je cenila na 1000 gl. Oglašeni ta živež so R. A.-kovi dediči likvidirali. N. A. pa je od svoje zgorej omenjene dote v znesku 2100 gl. darovala znesek 1000 gl. R. A.-kovim dedičem, vendar samo proti temu, da se jej do smrti od darovanega zneska plačujejo 6 % obresti.

Zapuščina po R. A. prisodila se je končno materi Št. A., ki se je zavezala poplačati pasiva in dedščine ml. R. A.-kovim otrokom.

Pristavi naj se še, da je N. A. na podlagi prisojila od 28. junija 1873, št. 2991, bila opravičena dosmrtni svoj živež iskati ne samo pri R. A., temveč tudi pri P. A.

Z ozirom na prisojilo od 28. junija 1873, št. 2991, na sodnijsko poravnavo od 4. januarja 1877, št. 45 (v katerej so se R. A.-kovi dediči zavezali, da bodo plačevali N. A. od darovanih 1000 gl. 6 % interese), in na likvidacijski zapisnik de praes. 6. februvarja 1877, št. 3208, dovolila je c. kr. okrajna sodnija v Radoljci z odlokom od 1. novembra 1877, št. 4480, da se je v začasno varstvo omenjenih 6 % interesov in pravice do dosmrtnega živeža in stanovanja prenotirala zastavna pravica pri R. A.-kovih zapuščinskih posestvih pod urb. št. 72 proštije v Radoljci in urb. št. 606 graščine v Begunjah na korist N. A.

Vsled tožbe de praes. 13. januarja 1878, št. 213, je c. kr. ckrajna sodnija v Radoljci z razsodbo od 19. junija 1880, št. 1604 spoznala:

Tožena Št. A. iz L. se obsodi, da mora na korist tožnici N. A. z ozirom na njene pravice iz prisojila po J. A. od 28. junija 1873, št. 2991, sodnijske poravnave od 4. januarja 1877, št. 45 in iz likvidacijskega zapisnika de praes. 6. februvarja 1877, št. 3208, 6 % od dote v znesku 1000 gl. od 1. januarja 1877 naprej tekoče interese, potem služnost do dosmrtnega stanovanja in živeža in natura, v vrednosti 1000 gl., z vknjižbo zastavne pravice pri R. A.-kovih zapuščinskih posestvih pod urb. št. 72 proštije v Radoljci, in urb. št. 606 graščine v Begunjah zavarovati, ter dotično, z odlokom od 1. novembra 1877, št. 4480 dovoljeno zastavne pravice prenotacijo kot opravičeno pripoznati in

tožnici poplačati tudi sodnijske stroške — vse v 14 dneh pod eksekucijo.

Razlogi prvega sodnika:

S prisojilnim pismom pod A ad I. je po §. 112 o. s. r. dokazano, da je imel R. A. kot dedič po svojem očetu J. A. dolžnost, tožiteljici N. A. izplačati od njene dote znesek 2100 gld. in jej dajati v smislu očetove oporoke dosmrtno stanovanje in dosmrtni živež.

Po smrti R. A. je tožiteljica (kakor kaže likvidacijski zapisnik pod C ad I.) ta dosmrtni živež v proračunjenem znesku 1000 gld. pri zapuščini oglasila in dediči so ga tudi likvidirali. V tem oglasilu je po §. 672. o. d. z. tudi stanovanje zapopadeno.

Kot dediča po R. A. sta se ml. njegova otroka R. in G. pogojno oglasila po svojih varuhih Št. A. in P. A. sub praes. 6. december 1876, št. 4766 (kakor kaže zapisnik pod D ad I.), in ona sta se vsled pogodbe pod B ad I. zavezala, da bosta tožiteljici dosmrtno dajala 6 % obresti od 1. januarja 1877 dalje od zneska 1000 gld., katerega jima je ona od svoje dote podarila, oziroma odpustila. Kakor kaže zapisnik zapuščinske obravnave po R. A., priložen pod D ad I., je tožena Št. A. prevzela zapuščino in se zavezala, da bode v gotovini poplačala dolgove in dedne dele svojima ml. otrokoma.

Ona tedaj reprezentira svoja otroka in torej tudi po §. 547. o. d. z. zapustnika R. A. in mora torej vse njegove dolžnosti izpolniti.

Tožiteljica je svoje terjatve s popolnoma vrjetnimi pismi dokazala in okoliščina, da je tudi P. A. dolžan tožiteljici dajati dosmrtno stanovanje in živež in da ona (tožiteljica) to služnost (servituto) pri njem uživa, nikakor ne nasprotuje dotičnemu pravu do zavarovanja, ker je od volje tožiteljice odvisno, da stanuje in živež uživa ali pri jednem ali drugem zavezancu.

Tožiteljica kot upnica R. A.-kove zapuščine in sedaj upnica tožene Št. A. kot prevzemnice te zapuščine je torej po §. 812. in tudi po §. 822. o. d. z. toliko bolj opravičena, iskati zavarovanja svoje terjatve pri zapuščini, ker je z zapisnikom pod D ad I. dokazana nevarnost, da bi lahko šla ta terjatev v izgubo.

Z odlokom pod E ad I. pridobljena prenotacija tožiteljčine terjatve je torej opravičena in tožbinemu zahtevanju se mora kot v zakonu vtemeljenemu ustreči.

Propala toženica mora po §. 24. zakona od 16. maja 1874, drž. zak. št. 69, tožiteljici stroške povrniti.

Proti tej razsodbi vložila je tožena Št. A. apelacijo, vsled katere je c. kr. nadsodnija v Gradci z odločbo od 6. oktobra 1880, št. 10774 sodbo izrekla:

Tožena Št. A. se samo obsodi, da mora na korist tožnici N. A. z ozirom na njene pravice iz prisojila po J. A. od 28. junija 1873, št. 2991, sodnijske poravnave od 4. januarja 1877, št. 45, in iz likvidacijskega zapisnika de praes. 6. februarja 1877, št. 3208, 6% od zneska 1000 gld. od 1. januarja 1877 dalje tekoče interese z vknjižbo zastavne pravice pri R. A.-kovih zapuščinskih posestvih pod urb. št. 72 proštije v Radoljici in urb. št. 606 graščine v Begunjah zavarovati, ter dotično z odlokom od 1. novembra 1877, št. 4480 dovoljene zastavne pravice prenotacijo kot opravičeno pripoznati; tožena pa vendar ni zavezana, na korist tožnici z ozirom na zgorej navedena pisma služnost do dosmrtnega živeža in stanovanja v vrednosti 1000 gld. pri omenjenih R. A.-kovih zapuščinskih posestvih zavarovati, ter dotično zastavne pravice prenotacijo kot opravičeno pripoznati. Sodnijske in apelacije stroške nosi vsaka stranka sama za sé.

Razlogi družega sodnika:

Toženica je sicer v svojej apelacijskej pritožbi de praes. 18. avgusta 1880, št. 3842 le navela razloge proti opravičenju prenotacije zastavne pravice za 6% obresti od jednega dela dote v znesku 1000 gld.; vendar pa mora apelacijska razsodba obsegati vso pravdo, ker je prizivnica koj začetkom svoje pritožbe se izjavila, da se čuti z razsodbo prvega sodnika v popolnem obsegu žaljeno in da je zavoljo tega vložila pritožbo. Tudi na konci pritožbe prosi, da naj se spremeni razsodba prvega sodnika in da naj se zavrne tožbino zahtevanje. Tožbino zahtevanje pa obsega dve točki, ki se morate ločiti:

a) dolžnost, da se zavarujejo 6% obresti od jednega dela dote, ki se je dedičem R. A. inter vivos odpustil, namreč od

zneska 1000 gld. in da se opraviči zastavne pravice prenotacija pri dveh zapuščinskih zemljiščih R. A.; in

b) dolžnost, da se pravica, katero je J. A. tožiteljici legiral, R. A. pa kot breme naložil, namreč pravica do dosmrtnega stanovanja in dosmrtnega živeža v proračunjenem znesku 1000 gld. zavaruje z vknjižbo zastavne pravice pri dveh zapuščinskih zemljiščih R. A. in da se opraviči zastavne pravice prenotacija pri teh zemljiščih.

Kar se tiče prvega dela tega tožbinega zahtevanja, zakonito je vtemeljen in morala se je njemu ugajajoča prvosodnijska razsodba potrditi in zavreči apelacija toženice, ker je tožiteljica dokazala resničnost svoje terjatve, kakor tudi pravni naslov do pridobitve zastavne pravice in tako tudi po §. 42. zemljišno-knjižnega zakona pogoje, pod katerimi se opravičujejo prenotacije, dokazala. Sè sodnijsko pogodbo od 4. januarja 1877, št. 45 pod B ad I. je dokazano, da je bila zapuščina R. A. obremenjena z dolžnostjo, da se mora tožiteljici izplačati jeden del dote v znesku 2100 gld. in 6% zamudni obresti od 29. oktobra 1876.

Če se je gledé jednega dela te dote, to je gledé zneska 1000 gld. mej tožiteljico in ml. dedičema po R. A. na korist zapuščine napravila poravnava, da sta dediča prevzela samo dolžnost, da bodeta tožiteljici vsako leto dajala 6% obresti od tega zneska in to do njene smrti, nasproti pa, da je ona glavnico v znesku 1000 gld. odpustila, bila je to le za zapuščino ugodna novacija s pogojenjem dosmrtno telesne rente, katera renta je jednaka 6% obrestim od odpuščene glavnice 1000 gld. Ta renta se torej napačno imenuje uživanje obrestij! S tem pa dolžnost tožiteljici nasproti ni še nehala biti dolžnost zapuščine R. A. Ta dolžnost pa je po §. 1278 o. d. z. prešla tudi na toženico kot prevzemnico R. A.-kove zapuščine in to tembolj, ker je toženica pri sklepu pogodbe pod B ad I. intervenirala. Po §. 1282. o. d. z. se pravice zapuščinskih upnikov ne spremenene, če se tudi zapuščina proda. Toženica tudi ni dokazala, da se je R. A. zapuščina s poplačevanjem oglašanih terjatev popolnoma razdala (§. 814 o. d. z.); temveč kaže zapuščinska obravnava od 3. avgusta 1877 pod D ad I., da ostaje po plačilu naznanjenih in likvidiranih dolgov še 1008 gld. aktivnega premoženja.

Pravno ime ali naslov do zastavne pravice pa se mora razvideti iz zakonitih določil §§. 812 in 822 o. d. z. in to toliko bolj, ker se je prenotacija že 1. novembra 1877 izvršila, zapuščinsko prisojilo po R. A. pa se izdalo še le 14. novembra 1877, in ker po §. 812 o. d. z. za zavarovanje zadostuje zapuščinskega upnika bojazen za svojo terjatev, tako da ni treba dokazati resnične nevarnosti. Kar zadeva drugi del tožbinega zahtevanja, se je moralo apelaciji ustreči, ter izreči predrugachenje prvega sodnika razsodbe. To zahtevanje je že zaradi tega nedovoljeno, ker se zahteva zavarovanje služnosti dosmrtnega stanovanja in živeža in natura v proračunjenem znesku 1000 gld. z vknjižbo zastavne pravice pri že večkrat imenovanih zapuščinskih zemljiščih in opravičenje dotične prenotacije. Služnosti in realna bremena, katerim se morajo prištevati tudi pravice do stanovanja in do naturalnega živeža, pa se morejo zavarovati samo po §. 12 zemljišno-knjižnega zakona z vknjižbo zaveze pri obremenjenih zemljiščih, ne pa z vknjižbo zastavne pravice.

V tem oziru pa ničesar ne spremeni slučaj, da je tožiteljica te svoje pravice cenila na 1000 gld.; ker prenotacije ni pridobila za to svoto kot odškodnino ali ekvivalent za svoje pravice, pridobila jo je marveč izrečno za služnost in realno breme. In tudi v opravičevalnej svojej tožbi ni zaznamovala te svote kot zavarovalni ekvivalent za svoje pravice. Vsled naznanilnega in likvidicijskega zapisnika od 6. februarja 1877 pod C ad I. je tudi iz zapuščine zahtevala naturalni živež, ter ga cenila samo za tegadelj na 1000 gld., da so se mogli izračuniti zapuščinski dolgovi. Pri tem pa se ni zavezala, da se zadovolji s tem zneskom kot odškodnino.

Če pa je prenotacija zastavne pravice sama ob sebi nedovoljena, se tudi o njenem opravičenju ne more govoriti. Istina je sicer, da je dolžnost toženice, dajati toželjici stanovanje in živež, dokazana in da se vsled določil §. 161. patenta od 9. avgusta 1854, št. 208 drž. zak. ne more dvomiti nad pravnim naslovom do zavarovanja teh pravic; zavarovanje pa mora vendar zakonito dovoljeno biti, drugače se ne more za opravičeno pripoznati.

Kar naposled zadeva stroške prve in druge instance, morate stranki po §. 25. zakona od 16. maja 1874, št. 69 drž. zak. nositi vsaka svoje, ker nobena ni popolnoma zmagala in ker je razmera

med zgubo in zmago pri obeh strankah skoraj jednaka, vsakako pa se natanjko ne more določiti.

Nadsodnijsko odločbo je potem tudi naj višji sodnijski dvor z določbo od 3. marca 1881, št. 984 potrdil.

Razlogi najvišjega sodišča:

Toženica je apelacijo izrečno proti popolnemu obsegu prvosodnijske razsodbe vložila in zahtevala popolno zavnitev tožbine prošnje.

Da-si je v svojej apelacijskej pritožbi vtemelila svoj priziv le oziroma 6% obrestij od zneska 1000 gld., bila je nadsodnija ne samo opravičena, temveč tudi zavezana, da je dopuščeno tožbino zahtevanja, kakor tudi celo prvosodnijsko razsodbo svojej razsodbi podvrгла. Tej točki revizijske pritožbe, ki je prav za prav ničevnostna pritožba, manjka tedaj dejanjstvene vtemelitve.

Pa tudi v meritoričnem oziru morala se je nadsodnijska razsodba, kolikor se je z njo prvosodnijska razsodba predrugčila, potrditi, ker je v tožbi stavljeno zahtevanje, naj se služnost (servitus) dosmrtnega stanovanja in živeža in natura v proračunjenem znesku 1000 gld. vknjiži pri zemljiščih v tožbi naznanjenih, gledé na določbo §. 12 zemljeknjižnega zakona nedopuščeno.

Župan, ki v uradnej pri višjej svojej gosposki vloženej objavi koga neopravičeno nečastnega dejanja obdolži, stori se krivega prestopka po §. 487 kaz. zak.

Gospod Alojzij Koblar, župan v Litiji, je 8. svečana 1881 objavil deželnemu prezidiju v Ljubljano, da se je v noči od 6. na 7. svečana 1881 izvršil znani, po časopisih potem mnogo opisani, eksces. V tej objavi se je bralo naslednje:

V noči od 6. na 7. svečana t. l. proti 11. uri zvečer razbila so se tukajšnjemu c. kr. okrajnemu komisarju gospodu Delcott-u okna na njegovem stanovanji, h. št. 22 v Litiji; pri tem se je razdrobilo 24 šip, ter prouzročilo škode 7 goldinarjev. Orodje, s katerim se je vse to napravilo, bile so strešne opeke, kamni in snežene kepe, z vso močjo metane v okna. Prouzročevalec pa